

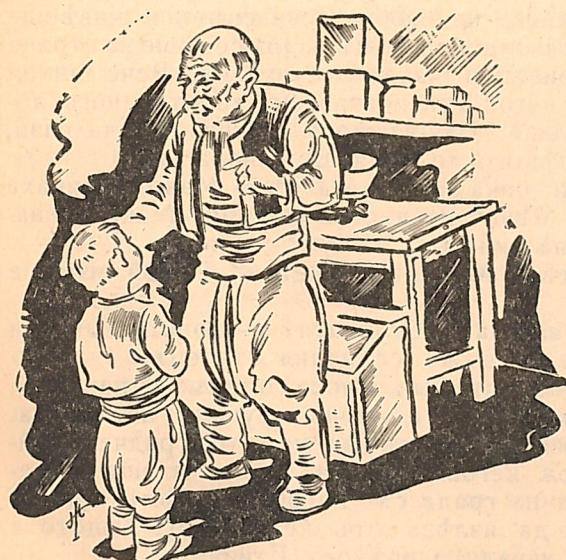
Дъдо Манолъ дочу нѣщо отъ думитѣ на майката, погледна следъ момченцето, въздъхна дълбоко и се усмихна самъ на себе си. Такива сѫ повечето хора — никой не знае, какво става въ неговото сърдце. Тѣ си мислятъ, че то е заключено съ деветъ ключа, но единъ день, когато си отиде отъ тоя свѣтъ, ще видятъ и ще разбератъ всичко.

Следъ малко Райко се върна самъ по улицата. Дъдо Манолъ го позна, усмихна му се и го извика при себе си. Изгледа го внимателно и му рече:

— Ти нали се казвашъ Райко? Изглеждашъ ми на добро момченце. Майка ти и тя е много добра жена. А какво прави баща ти? Поздрави го отъ мене. Много обичамъ бедните и трудолюбиви хора. На тѣхъ Богъ помага, пъкъ и добритѣ човѣци не ги забравятъ. Е, Райко, искашъ ли да станешъ истински човѣкъ?... Щомъ искашъ, азъ ще ти помогна да станешъ. И когато прорастнешъ, не забравяй това, което ще ти кажа: — Не хвѣрляй парите на вѣтъра, защото тѣ сѫ най-добрите лѣкъ на бедността. Да пестишъ, значи да мислишъ за другите хора, които мѣжно печелятъ!.. Хайде, много здраве на баща ти! Когато умра, запали свѣщъ на гроба ми. Ще те видя и много ще зарадвамъ!...

Райко бѣше малъкъ и не можа да разбере думитѣ на дѣда Манола. Изгледа го недовѣрчиво, но щомъ срещуна благия погледъ на стареца, засрами се и отиде при другаритѣ си да играе.

Отъ тоя денъ изминаха петь години. Една пролѣтна утринь църковната камбана удари за смѣрть. Цѣлиятъ градъ веднага научи за смѣртта на дѣдо Манола. Събраха се съседитѣ му и го погребаха на единъ край въ гробищата.

Райко си спомни думитѣ на стареца, засрами се и, на другия денъ, отиде и запали свѣщъ върху прѣсния гробъ. Върна се въ къщи и отъ мѣжа презъ цѣлия денъ не тури залѣкъ хлѣбъ въ устата си. Майка му дойде при него и го запита:

— Синко, защо си се замислилъ? Да не си боленъ?

— Мамо, много ми е мѣжно за дѣдо Манолъ!

— Богъ да го прости! Голѣма стипца бѣше!..